

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ในการคัดเลือกนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ที่ผ่านมาพบว่านักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการสอบรวมหรือที่ผ่านทางทบวงมหาวิทยาลัยทั้งที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำบางคนต้องเรียนซ้ำหรือต้องออกจากโรงเรียนแพทย์ไป เนื่องจากสาเหตุด้านตัวนักศึกษาแพทย์เองที่ขาดทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขาดคุณลักษณะที่เหมาะสมในการเรียนแพทย์ รวมทั้งไม่มีแรงจูงใจที่จะเป็นแพทย์ แต่มีแรงจูงใจที่เข้าเรียนแพทย์ เลือกเรียนแพทย์โดยไม่มีใจรักและไม่เห็นคุณค่าวิชาชีพแพทย์อย่างแท้จริง ไม่แน่ใจว่าอยากเป็นแพทย์จริงหรือไม่ เป็นเพราะเลือกตามค่านิยมของสังคม หรือเลือกเพราะพ่อแม่ ครู เพื่อน ๆ ชักชวนแนะนำ ประกอบกับภาพพจน์ของแพทย์ที่ได้มาจากการที่เคยพบหมอรักษาหรือได้จากการอ่านหนังสือ และส่วนมากคิดว่าแพทย์จะมีฐานะดี อาชีพมั่นคง คนยกย่องโดยไม่รู้ว่ามีหมอนอนติดบ้าง ทำหน้าที่อะไรบ้าง จึงมองว่าการเป็นนักศึกษาแพทย์นั้นไม่เกียติ เป็นคนเก่งไปด้วย ซึ่งมีน้อยรายที่เคยไปเดินดูโรงพยาบาลหรือคลินิก หรือติดตามชีวิตของแพทย์ จากสาเหตุดังกล่าวทำให้นักศึกษาแพทย์ประสบปัญหา คือ "ศึกษาอย่างเป็นทุกข์" (งานแพทยศาสตรศึกษา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล, 2541) เกิดมีปัญหาด้านจิตใจ มีความเครียดสูง วิตกกังวลเรื่องเรียน และปัญหาส่วนตัวอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กิตติยา จำรัสเลิศสมฤทธิ์ (2535), คณะอนุกรรมการสร้างข้อสอบวิชาเฉพาะทางแพทยศาสตร์ (2538), Richman and Flaherty (1990), Wolf et al. (1990), Bramness et al. (1991) และ Samkoff (1993) ที่ศึกษาพบว่านักศึกษาแพทย์มีปัญหาด้านความเครียด ความวิตกกังวล ความรู้สึกซึมเศร้า คิดทวนกระแส และมีพฤติกรรมก้าวร้าว คิดร้าย เป็นต้น อันเป็นผลทำให้เกิดปัญหาและไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน และไม่มีความสุขในการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย การที่นักศึกษาแพทย์ไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษาย่อมทำให้เกิดความผิดหวังท้อแท้ใจ มีความรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถ ไม่มีความสุขในชีวิตและหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ ไม่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีต่อบุคคลอื่นในสังคม หรือเป็นผู้นำที่มีคุณภาพได้ จากความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้ อาจทำลายหรือขัดขวางความเจริญด้านอื่นของนักศึกษาแพทย์ ทั้งยังเป็นผลต่อเนื่องให้เกิดการสูญเสียค่าทางการศึกษาได้

การที่นักศึกษาแพทย์มีคุณสมบัติดังที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลของทบวงมหาวิทยาลัยโดยสอบพื้นฐานความรู้ และความถนัดทางแพทยศาสตร์นั้น ไม่สามารถคัดเลือกบุคคลเพื่อเป็นบัณฑิตแพทย์ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรมของแพทยสภาได้ (คณะกรรมการดำเนินการชุดที่ 6 เพื่อจัดประชุมแพทยศาสตรศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 6, 2535: 8) เพื่อทำตามนโยบายของมหาวิทยาลัยมหิดลที่กำหนดไว้ในหลัก

สูตรแพทยศาสตรบัณฑิต ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2538 (คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538: 1-2) ที่ต้องการสร้างบัณฑิตแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถ ทักษะ และเจตคติ ตามเกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมของแพทยสภา ทำให้คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลดำเนินการสอบคัดเลือกเองโดยสอบพื้นฐานความรู้ และทักษะทางการเรียนที่จำเป็นต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2536 เป็นต้นมา ซึ่งผลปรากฏว่ามีนักศึกษาแพทย์ที่เรียนซ้ำและออกกลางคันน้อยมาก บางปีการศึกษาไม่พบนักศึกษาแพทย์ที่เรียนซ้ำและออกกลางคันเลย แต่ก็ยังพบว่า มีนักศึกษาแพทย์บางคนไม่มีความสุขในการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย ยังคงมีความเครียดและวิตกกังวลในเรื่องเรียน และมีวิธีการเรียนที่มุ่งเรียนอย่างเดียวโดยไม่สนใจกิจกรรมของมหาวิทยาลัยที่จัดให้หรือกิจกรรมภายนอก ทำให้ส่งผลถึงความอ่อนแอทางสุขภาพด้วย (เอื้อพงศ์ จตุรธำรง และ ทวี เลหาพันธ์, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2541)

จากปัญหาดังกล่าวสรุปได้ว่าการคัดเลือกนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดลด้วยวิธีการสอบรวมและวิธีการคัดเลือกเอง ไม่สามารถคัดเลือกบุคคลเพื่อเป็นนักศึกษาแพทย์ที่มีทั้งผลการเรียนดีและมีความสุขในการดำเนินชีวิตได้ นอกจากนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดให้มีการสอบด้วยวิธีคัดเลือกเอง ทางคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ยังไม่เคยมีการศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความสุขในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาดูด้วยวิธีสอบรวมและด้วยวิธีคัดเลือกเองว่ามีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไร ดังนั้นจึงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาผลการทำนายของตัวแปรที่ใช้ในการคัดเลือก ซึ่งนอกจากคะแนนสอบคัดเลือกแล้ว ก็คือภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ที่ส่งผลให้นักศึกษาแพทย์มีผลการเรียนดีและมีความสุขในการดำเนินชีวิต โดยทำการศึกษาในรูปของโมเดลการคัดเลือก จำนวนสองโมเดล คือ โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวม กับ โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง และนำโมเดลการคัดเลือกทั้งสองดังกล่าวที่ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงแล้วพบว่ามีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มาเปรียบเทียบผลการทำนาย ซึ่งโมเดลการคัดเลือกทั้งสองนี้เป็นโมเดลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกที่มีต่อตัวแปรตาม โดยที่ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์กับคะแนนสอบคัดเลือก และตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยกับความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต โมเดลการคัดเลือกที่มีผลการทำนายดีต้องเป็นโมเดลที่มีความสามารถในการทำนายสูงและมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายต่ำ โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลการทำนายของโมเดลการคัดเลือก ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ที่บ่งชี้ความสามารถในการทำนาย และค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual = RMR) ที่บ่งชี้ความคลาดเคลื่อนในการทำนาย จากผลการศึกษาที่ได้นี้ผู้วิจัยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการสอบคัดเลือกทั้งด้วยวิธีการสอบรวมและวิธีการคัดเลือกเอง ในการตัดสินใจคัดเลือกนักศึกษาแพทย์เข้าศึกษาในคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดลได้อย่างมีประสิทธิภาพในปีต่อ ๆ ไป เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาแพทย์ให้ประสบความสำเร็จในการเรียน และพัฒนานักศึกษาแพทย์ให้เป็นบัณฑิตที่เป็นทั้งแพทย์และพลเมืองที่มีคุณภาพและคุณธรรมของประเทศไทยได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล จากโมเดลการคัดเลือก 2 โมเดล ได้แก่
 - 1.1 โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวม
 - 1.2 โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบโมเดลการคัดเลือกนักศึกษาแพทย์ดังกล่าว ในประเด็นต่อไปนี้
 - 2.1 ความสามารถในการทำนาย พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรตาม 2 ตัว ได้แก่ ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย และความสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต
 - 2.2 ความคลาดเคลื่อนในการทำนาย พิจารณาจากค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual = RMR) ของโมเดล

สมมติฐานการวิจัย

จากผลงานวิจัยของหลายท่านทั้งในและต่างประเทศที่ได้ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษาที่ผ่านมา พบว่าตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ คือ คะแนนสอบคัดเลือก (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ, 2531; สุทิน จันทรมะโน, 2531; ประหยัดศรี เกื่อนศิริ, 2536; Mouw and Khanna, 1993; Braley and Ogden, 1997) ภูมิหลังของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วย เพศ (สายวรุณ บุญคง, 2536; Keller, Crouse and Trusheim, 1993; Guyot, 1997) การสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (พวงแก้ว ปุณยกันก และคณะ, 2534 อ้างถึงใน สุภภรณ์ คงทวี, 2541; เกติณี คุณคำชู, 2539) ความรู้พื้นฐานเดิมหรือคะแนนสะสมตอนมัธยมศึกษาตอนปลาย (ฉวีวรรณ ทลิสมวัฒนา, 2532; กมล กิจสวัสดิ์, 2533; ประหยัดศรี เกื่อนศิริ, 2536; วราภรณ์ วาณิช, 2539; Keller, Crouse and Trusheim, 1993; Richardson and Sullivan, 1994; Guyot, 1997) ภูมิสำเนา (อัญญาพร ทิรัญพฤกษ์, 2539) การศึกษาของบิดาและ/หรือมารดา (House, 1996; Grayson, 1997; House and Cummings, 1997) อาชีพของบิดามารดา (วราภรณ์ วาณิช, 2539) รายได้ของบิดามารดา (วราภรณ์ วาณิช, 2539) และสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว (Kuh and Pace, 1995; Wifford, 1996) และระดับความสุขสมบูรณ์ (Smith, 1994) ประกอบกับผลงานวิจัยของ สุวิมล ว่องวาณิช (2533) กัลยา อนุพัฒน์ (2534) และฝ่ายตรวจสอบและรับรองผลการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2541) ที่พบว่านักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาด้วยวิธีการต่างกัน ได้แก่ สอบรวมและคัดเลือกเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ตลอดจนแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความสุขสมบูรณ์ของ Hettler (Hettler, 1992 อ้างถึงใน ประนอม รอดคำดี, 2538) ที่ว่า "ความสุขสมบูรณ์ในกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชีวิตทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ สติปัญญา การงานอาชีพ และด้านจิตวิญญาณ กระบวนการดังกล่าวนี้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์โดยมุ่งการพัฒนาชีวิตไปพร้อม ๆ กัน

ทุกด้าน โดยรักษาสมดุรย์ด้านต่าง ๆ ของชีวิตอย่างมีระบบ ทั้งนี้เพราะความเป็นอยู่แต่ละด้านต่างก็ส่งผลถึงกัน และกัน นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงชีวิตด้านหนึ่งด้านใดยังส่งผลกระทบต่อความสุขสมบูรณ์โดยรวมด้วย จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่ผ่านมา จึงนำไปสู่สมมติฐานดังนี้

โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมกับโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง ที่มีตัวแปรอิสระ ด้านคะแนนสอบคัดเลือกต่างกัน โดยที่โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองมีเพิ่มมาอีกหนึ่งตัวแปร คือ คะแนนวิชาทักษะทางการเรียน น่าจะแตกต่างกัน ในเรื่องต่อไปนี้

- 1) ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย
- 2) ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต
- 3) ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual = RMR) ของโมเดล

ขอบเขตของการวิจัย

1. ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาในคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่เข้าศึกษาด้วยวิธีการสอบร่วม และกลุ่มที่เข้าศึกษาด้วยวิธีการที่คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลคัดเลือกเอง

2. โมเดลการคัดเลือกทั้ง 2 โมเดล ได้แก่ โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วม กับ โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง เพื่อใช้ศึกษาตัวแปรที่ใช้ในการคัดเลือกที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและมีความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ ประกอบด้วย ตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์
- 2) คะแนนสอบคัดเลือก
- 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย และ
- 4) ความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คะแนนสอบคัดเลือกของนักศึกษาแพทย์ที่คัดเลือกผ่านทบวงมหาวิทยาลัย และคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลคัดเลือกเอง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2536-2541 และเกรดเฉลี่ยสะสม ปีการศึกษา 2541 ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นที่ยอมรับว่ามีความเชื่อถือได้

2. ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์และมีความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาแพทย์ที่เป็นผู้ให้ข้อมูลเป็นข้อมูลที่ตอบตามความเป็นจริง

นิตยสารเชิงปฏิบัติกร

ภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ หมายถึง ลักษณะที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษาและครอบครัวของนักศึกษาแพทย์ จำนวน 10 ตัวแปร คือ เพศ การสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คะแนนเฉลี่ยสะสมสิ้นสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การเข้าร่วมโครงการเสริมสร้างประสบการณ์การช่วยปฏิบัติงานในโรงพยาบาล ภูมิลำเนา การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และรายได้ต่อเดือนของครอบครัว (บิดามารดาารวมกัน) ซึ่งได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อคำถาม

คะแนนสอบคัดเลือก หมายถึง คะแนนที่ใช้คัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต ของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 6 วิชา ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาสามัญ (ภาษาไทยกับสังคมศึกษา) วิชาเคมี วิชาฟิสิกส์ วิชาภาษาอังกฤษ และวิชาชีววิทยา ส่วนคะแนนสอบคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง มีจำนวน 7 วิชา โดยเพิ่มทักษะทางการเรียน (การสอบพิเศษ) อีกหนึ่งวิชา ซึ่งแต่ละรายวิชามีคะแนนเต็ม 100 คะแนน

ความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต หมายถึง ค่าที่ได้จากแบบวัดความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จำนวน 93 ข้อ มีรูปแบบการวัดเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ครอบคลุมองค์ประกอบของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต 6 ด้าน คือ

1. ด้านร่างกาย หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาแพทย์เกี่ยวกับการออกกำลังกาย โภชนาการ การดูแลตนเองด้านสุขภาพ การรักษาความปลอดภัยและอุบัติเหตุ จำนวน 25 ข้อ
2. ด้านสังคม หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาแพทย์เกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อม และการตระหนักรู้ด้านสังคม การมีส่วนร่วม เสียสละแก่ชุมชน และการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน จำนวน 19 ข้อ
3. ด้านอารมณ์ หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาแพทย์เกี่ยวกับการตระหนักถึงการยอมรับความรู้สึกผู้อื่น การจัดการด้านอารมณ์ การมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง การมีพฤติกรรมที่เหมาะสม จำนวน 20 ข้อ
4. ด้านจิตใจ หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาแพทย์เกี่ยวกับการมีจุดมุ่งหมายในชีวิตและการใช้ชีวิตอย่างมีสติ มีความเป็นตัวของตัวเอง รู้จักแบ่งเวลา และยอมรับค่านิยมและความเชื่อของผู้อื่น จำนวน 9 ข้อ
5. ด้านสติปัญญา หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาแพทย์เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการคิดในการสร้างสรรค์ การรู้จักใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อขยายพรมแดนความรู้ไปสู่การพัฒนาทักษะและศักยภาพของตน จำนวน 10 ข้อ
6. ด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาแพทย์เกี่ยวกับความรู้สึกด้านดีต่อการเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่รับผิดชอบหลักของนักศึกษาแพทย์ในปัจจุบัน จำนวน 10 ข้อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมสิ้นสุดภาคปลาย ปีการศึกษา 2541 ตั้งแต่รุ่นที่มีการศึกษา 2536 - 2541 ซึ่งได้จากการคัดลอกข้อมูลจากฝ่ายงานแพทยศาสตร์ศึกษา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โมเดลการคัดเลือก หมายถึง รูปแบบที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ตัวแปรภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์และคะแนนสอบคัดเลือก ที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม 2 ตัว คือ ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต

ความตรงของโมเดล หมายถึง ความสอดคล้องทางสถิติระหว่างโมเดลสมมติฐานที่อธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าสถิติไค - สแควร์ (Chi - Square Statistic) ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness - of - Fit Index = GFI) และดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness - of - Fit -Index = AGFI)

ผลการทำนายของโมเดล หมายถึง ความสามารถของโมเดลการคัดเลือกที่ทำนายได้สูงและมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายต่ำ โดยพิจารณาจาก

1. ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย มีค่าสูง
2. ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต มีค่าสูง
3. ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual = RMR) มีค่าต่ำและเข้าใกล้ 0

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้โมเดลการคัดเลือกนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ด้วยวิธีการสอบร่วม และวิธีการคัดเลือกเอง
2. ทำให้คณะกรรมการสอบคัดเลือกได้แนวทางในการหาวิธีการที่ถูกต้อง และเหมาะสมมาพัฒนาวิธีการคัดเลือกนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ให้มีคุณภาพทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต
3. ผลการวิจัยนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาแพทย์ ผู้สอน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจาก หากทราบว่าตัวแปรใดมีอิทธิพลมากน้อยเพียงใด ก็จะสามารถจัดกระทำกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาแพทย์มีผลการเรียนที่ดีและมีความสุขในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้